

Kje so pevci s srednjih šol?

V Festivalni dvorani je bilo 20. in 21. aprila XVI. srečanje mladih pevcev Zveze kulturnih organizacij Ljubljana Center. V sredo, 20. aprila, se je občinstvu predstavilo devet otroških in en mladinski pevski zbor, v četrtek pa sedem otroških in dva mladinska srednješolska pevška zbora.

Nastop enega od zborov s srečanja mladih pevcev, ki so v organizaciji ZKO Ljubljana Center nastopili v počastitev 40-letnice AVNOJ

Dejstvo, ki bode v oči in na katerega so prireditelji sami opozorili, je, da smo poslušali skoraj izključno osnovnošolske zборе, skoraj nič pa pevskih zborov z ljubljanskih srednjih šol, čeprav ima mladinsko petje pri nas lepo tradicijo in uspemo vsako leto zbrati v Zagorju in Celju na mladinskih pevskih festivalih kar lepo število naših mladinskih zborov.

Še posebej pa so prireditelji poudarili, da pogrešajo pevski zbor s pedagoške gimnazije, saj bi prav ta lahko bil najboljše zagotovilo, da bo naša pesem še živela na šolah. Dokler bo živela v šolah, bo zvenela tudi na slovenskih tleh.

Kot že vrsto let, srečanje tudi letos ni imelo tekmovalnega značaja, saj je bolj pomembno sodelovati kot zmagati; vsi, razen zmagovalca, so tako bolj motivirani za nadaljnje delo. Seveda pa zato padata kakovosti pevskih zborov ni bila nič manj pestra.

Poseben posladek obeh pevskih popoldnevov pa je bil nastop Akademskega pevškega zbora »Tone Tomšič«, ki ga vodi zborovodja Jernej Habjanič. Vsi mladi pevci naj bi začutili, da je njihovo petje pravzaprav šele začetek pevske poti, ki se lahko nadaljuje in uspešno vije skozi njihovo življenje. V mladih pevcih naj bi torej vzbudili željo in voljo, da bi tudi po končanem šolanju ostali zvesti pevci in se vključili v ta ali oni pevski zbor. Srečanje obeh popoldnevov pa so vsi prisotni pevci in gledalci sklenili s pesmijo Domovina naša je svobodna, dirigiral pa je sam avtor pesmi, skladatelj Viktor

gati; vsi, razen zmagovalca, so tako bolj motivirani za nadaljnje delo. Seveda pa zato padata kakovosti pevskih zborov ni bila nič manj pestra.

Mihelčič, ki prav letos praznuje svoj 70. rojstni dan.

Po končanem srečanju vseh pevskih zborov so se pevovodje in člani komisije za pevsko dejavnost pri ZKO Ljubljana Center usedli k neformalnemu razgovoru, z namenom, da bi si med seboj izmenjali misli in izkušnje, ne toliko o reviji sami, temveč o svojem delu, o trudu, ki je vložen v vsako od pesmi, pa o zelo pogosto nesorazmernem priznanju za to delo; o pogojih dela, ki tudi niso vedno prav rožnati.

In zopet se je izluščila kritična misel o tem, da na srednjih šolah pevskih zborov skoraj ni. Predvsem zaskrbljuje dejstvo, da v tem starost-

nem obdobju primanjkuje predvsem moških pevcev.

Razmerje v korist deklet je kar 80:20. Še posebej pa bi za konec izpostavili ugotovitev vseh prisotnih, da imamo na glasbenem področju kar precej teoretikov, daleč premalo pa delavcev!

Zelo zanimiva pa tudi upravičena je še ugotovitev, naj ne pričakujemo rešitev vseh teh problemov samo »od zgoraj«, temveč naj probleme rešujemo sami, spróti, ker so sistemske rešitve pogosto prepočasne in zato tudi velikokrat neučinkovite.

V L

Prenovljena Varteksova trgovina v Čopovi

V petek, 6. maja dopoldan so slovesno odprli prenovljeno trgovino Varteksa na Čopovi. »V imenu delavcev Varteksa se zahvaljujemo vsem, ki so pomagali prenoviti to prelepo trgovino. V času bitke za stabilizacijo so se delavci Varteksa zavestno odrekli delu dohodka in ga vložili v prodajni prostor sredi Ljubljane, enega najlepših v Jugoslaviji,« je ob slavnostni otvoritvi med drugim dejal Franjo Bakliža, direktor trgovske mreže DO Varteks.

Po načrtih arhitekta Milana Pogačnika so delavci SCT, Oniksa in Brane prenovili trgovino, ki meri 300 kvadratnih metrov, naložba pa je veljala 19 milijonov dinarjev.

V sestavljeni delovni organizaciji Varteks je zaposlenih 9.500 delavcev, poleg konfekcije pa izdelujejo tudi prejo in blago. V Jugoslaviji imajo 186 prodajal, med njimi je tudi 7 modnih hiš, sicer pa je to tovarna z dolgoletno tradicijo (stara je 62 let), v Ljubljani pa je Varteks prisoten že od leta 1920.

V prenovljeni Varteksovi trgovini, ki sodi v okvir prenove Čopove, je bila v petek dopoldan tudi modna revija, na kateri so manekeni prikazali modele za pomlad in poletje. Izbira modelov, pa tudi notranost in zunanost trgovine naj bodo spodbuda drugim trgovinam v Čopovi, ki večinoma niti po izboru blaga niti po urejenosti ne sodijo v ta dragocen prostor v Ljubljani, da gredo v korak s časom in se specializirajo. (AV)

Varteksova trgovina v novi obleki

Pozabljen spomin na izgubljen spomenik

Z malce pretiravanja bi lahko rekli, da je mogoče na prste prešteti ljudi, ki so kdaj v zadnjih desetletjih zašli na zapuščeno terasasto grajsko pobočje za hišo, ki danes na Mestnem trgu nosi številko 4. Kakega pametnega vzroka za tak obisk tudi ni, saj so od vrta, ki so si ga nekdanji prebivalci omenjene hiše tam nekoč uredili, ostali le komajda razpoznavni sledovi: napol podrte škarpe, čez katere se domala vse leto povešajo goste veje robidovja in malinja.

Mogoče prav zato, ker je bil kot material uporabljen pri gradnji škarpe in ker je bil ves čas skrit pod vejevjem, je ostal do danes tako rekoč neznan kos rezanega kamna z napisom, ki nas spominja na zgodovinsko obdobje, katerega materialna pričevanja so več kot redka in še ta so v glavnem ohranjena le na arhivskih listinah. Viđeti je, da gre za podstavek nekega že davno uničenega spomenika ali znamenja, na katerem je takle: prosto preveden napis: *Obramba trdnjave, ki jo je vodil avstrijski general Moitelle od 21. maja 1809 do predaje francoskemu maršalu Macdonaldu 23. maja 1809.*

Tega leta, ko se je na Donavi za štiri leta odločala usoda avstrijskih, z njimi vred pa tudi naše dežele in ki se je končalo za premagano Avstrijo z mirom v Schönbrunn, za Slovence pa z ustanovitvijo Ilirskih provinc, so bile francoske čete že v tretje na naših tleh. S Tržaškega so prek Razdrtega in Cola prodrle do Ljubljane in jo brez boja zavzele 21. maja, več preglavic pa jim je povzročila posadka na ljubljanskem gradu, ki se jim je upirala kar cele tri dni. Predala se je maršalu Aleksandru Macdonaldu (1765–1840), tistemu znamenitemu Sedancu, ki se je kmalu zatem, 6. julija, v bitki z nadvojvodo Karlom pri avstrijskem Wagramu tako odlikoval, da ga je Napoleon naredil za vojvodo tarantskega – s prazno obljubo, da bo to italijansko mesto in svoje vojvodstvo tudi kdaj videl. Ko je po Napoleonovem polomu vodil pogajanja z zavezniki in skušal rešiti čast Francije in njenih vojakov, se je tega gotovo otožno spominjal!

Spomenika najbrž niso postavili Francozi, da bi ovekovečili to drobceno zmago, temveč po svoji vrnitvi Avstrijci, ki jim je takih primerov vojaške korajzije strahovito primanjkovalo.

Ne vemo, kakšen je bil, ne kdo ga je podr. Vsekakor pa bi napis, ki spominja nanj in na dogodke tistih dni, zaslužil kako boljše mesto.

BOGO SAJOVIC

Spet so vrli mestni prevozniki podražili mestne avtobuse. Toda očitno tu ne gre za kakšno navadno podražitev, ampak za nekaj posebnega; tokratna podražitev mestnega prometa je v stilu naše vlade (zvezna seveda!). Namreč, navajeni smo bili, da so mestni prevozniki vsake toliko časa podraževali vozovnice v mestnem prometu za kakšen dinar. Tokrat pa so se, vsaj tako kaže, dobro naučili pri zveznem izvršnem svetu. Podražitev je bila takole za približno petdeset odstotkov. Naj mi tramvaj komanda ne zameri, če nisem čisto točno izračunal njihovih podražitvenih odstotkov.

Človek, ki je januarja še malce protestiral (takrat je bila zadnja mestno prometna podražitev), je tokrat ostal brez besed. Vsak megalomanski ukrep vzame navadnemu malemu človeku sapo.

In ker mestni prevozniki tokrat niso dobili le pristanka zavoda za cene, ampak so se »oborožili« tudi z mne-

njem nekega komiteja za nekakšno pravosodje, da je upravičena tudi podražitev že kupljenih žetonov, je osuplost toliko večja, podobnost z vladnimi ukrepi pa še toliko večja. Tudi pri vseh protestih okrog uvedbe depozita se vedno najde kakšen komite (seveda pravosodni), ki utemelji popolno legalnost depozita.

Tako mi ne ostane drugega, kot da se neham voziti z avtobusom in ker imam pre-

Ni rešitve!

malo bonov, hkrati pa mi je zvezna vlada podražila tudi bencin, se bom nehal voziti tudi z avtom. Ostane mi torej kolo, in ker ga nimam, pa tudi podražila so se kolesa, bom torej hodil peš.

Ampak rahlo me je strah, ker sem vam zaupal to mojo

HUMORESKA

skrivnost. Kajti bojim se, da bo na podobno idejo, namreč da bo hodil poslej peš, prišel še marsikateri občan. In če bo takšnih občanov veliko, bodo mestni avtobusi vozili prazni. Seveda bodo potem mestni prevozniki še nekajkrat podražili avtobuse, ampak to jim potnikov ne bo privabilo. Mestni promet Integrala bo prikazoval izgubo in potem se bodo spomnili, da bo moral nekdo to izgubo plačati. In kdo naj to izgubo plača boljše (in lažje) kot tisti, ki se z avtobusom ne vozi. Torej jo bom moral plačati jaz, ti in vsi ostali.

In prav tega se bojim. Bojim se namreč, da se bodo pri Integralu spet spomnili svetlega zgleđa v zvezni vladi in uvedli takso na pravico do vožnje z avtobusom mestnega prometa. Plačal boš torej, če se boš vozil ali ne. To je namreč čisto podobno tistemu zveznemu depozitu na iznos dinarjev čez mejo. Depozit je namreč treba plačati za pravico za iznos dinarjev. Pri tem je čisto vseeno; ali dinarje res neseš čez mejo ali ne.